



Bestseller
New York Times

R. L. Mathewsonová

Hra s láskou

Když přeskočí jiskra,
jde rozum stranou...

Mladá fronta

EROTIC



R. L. Mathewsonová
Hra s láskou

R. L. Mathewsonová

Hra s láskou

Mladá fronta

PLAYING FOR KEEPS Copyright © R. L. Mathewson 2011.

All rights reserved.

Translation © Veronika Geyerová, 2015

ISBN 978-80-204-4002-0 (pdf)

Tato kniha je věnována všem, kteří jsou ochotni to se mnou risknout.

Děkuji.

*Děkuji také své matce, babičce a bratranci Jamiemu,
kteří mě bavili hraním scrabblu po internetu.*

*A samozřejmě i svým dětem, malým parťákům,
kteří mě vždy budou inspirovat.*

Kapitola I

„Ne, to snad ne! Ne, ne, ne!“ utrousila nevěřičně Haley, když viděla své růžové, bílé a žluté tulipány násilím vyrvané ze země. Vystřelila od počítače směrem ke vchodovým dveřím. Tentokrát už ho zabije, o tom žádná!

Po dlouhých pěti letech, kdy se choval jako puberták, už to teď fakt přehnal! Ani její spolubydlící z vejšky ji nedokázala takhle rozčítit. A to ani když se půl roku odmítala sprchovat a používat deodorant, aby tak přispěla k „záchraně planety“.

Před pěti lety si Haley ve zralém věku čtyřiaadvaceti let koupila své první bydlení. Málem se udřela, aby si mohla svůj vysněný domov dovolit – dvoupokojový přízemní domek. Ten pocit, že je majitelkou domu, byl ještě lepší, než si kdy dokázala představit.

Strávila hodiny vybíráním barevných kombinací do jednotlivých pokojů, uklízením, zařizováním a obcházením garážových výprodejů v okruhu padesáti kilometrů. Snažila se proměnit dřevo a plast v opravdový domov. Žádná z těchto činností se však nevyrovnala hodinám, které strávila úpravou trávníku a péčí o záhonky. I za cenu té spousty puchýřů, říznutí, včelích bodnutí a bolesti zad proměnila obyčejný dvorek v rajskou zahradu.

Nadšení jí vydrželo celé čtyři měsíce. Dokud se do sousedního domu nepřistěhoval on. Nejdřív byla ráda, že má nového souseda, co nevypadá na umření a mohl by být v klidu. Když se ale s Jasonem Bradfordem seznámila, radost ji přešla.

Od jeho příjezdu ještě neuteklo ani deset minut a už jí stihl nacouvat do poštovní schránky, zaneřádit si zahradu odpadky z fast-foodu, které se brzy zatoulaly až na její anglický trávník, a ulevit si na velký dub stojící před domem, přičemž se na ni rozpačitě pousmál a pokrčil rameny.

Ten chlap byl barbar!

Během následujících pěti let proměnil její líbezný život v noční můru. Nechápala, jak se někomu mohlo podařit převzít tak rychle kontrolu nad jejím štěstím, ale jemu se to povedlo. Roky bojovala s paintballovými kuličkami, které jí barvily vyprané prádlo na šňůře a pocákaly dokonce i domovní zeď. Musela trpět řvoucí hudbu, večírky, a dvakrát dokonce načapala nějaké naháče, jak se snaží přelézt plot, aby se mohli ve tři ráno vykoupat v jejím bazénu, a taky pár ženských, jak hystericky ječí na jeho a někdy i na její předzahrádce, když ten pitomec odmítal vyjít ven a promluvit si s nimi.

A ještě horší bylo, že oba učili na stejné soukromé střední škole, na stejném patře, v sousedních třídách, a dokonce vedle sebe i parkovali. Netrvalo dlouho a v noční můru proměnil nejen její osobní život, ale i práci. Ve škole musela neustále řešit, že si z jejího kabinetu „půjčuje“ papír, propisky, knihy, a jednou jí odnesl dokonce i stůl.

Sám sebe zřejmě považoval za pana Božského a jako pán se taky choval. Klidně nechal Haley, aby všechnu práci navíc oddřela ona a sám měl všechno na háku. Haley brzy došlo, že v práci to bude muset překousnout. V jejím věku nepřicházelo v úvahu, že by našla lepší místo. Měla štěstí, že dostala tohle. Jedinou možností tedy bylo se přestěhovat.

Po prvním roce se rozhodla dům prodat, ale nedařilo se jí to. Pokaždé, když se na něj nějaký zájemce přišel podívat, vycouval z toho, jen co Jasona uviděl. Na dva roky se pak myšlenky na prodej vzdala a znovu se jí začala zabývat až loni, když se dal Jason na golf a míčkem jí rozbil tři okna. Patnáct zájemců o koupi se mu podařilo odradit třeba tím, že si šel do schránky pro poštu v boxerkách, nebo svým obzvláště nezapomenutelným záchvatem vzteku, kdy s hlasitým řevem vyhodil počítač z okna, a samozřejmě také péci o svůj majetek, lépe řečeno nedostatkem péče.

Trávník měl zarostlý rosičkou a jiným plevellem, a kdyby jednou měsíčně neplatil klukovi ze sousedství, aby mu ho posekal, byl by to skvělý domov pro všelijakou havěť. Dům taky nutně potřeboval nově omítnout, nebo alespoň odklidit kusy omítky, co za ty roky opadaly. Zkrátka, pokud zájemce neodradil sám Jason, rozhodně k tomu posloužil jeho dům. Před pěti měsíci už se Haley myšlenky na stěhování vzdala definitivně a začala se místo toho úpěnlivě modlit, aby se brzy přestěhoval on. Hodně brzy.

A teď?! Teď jde po jejích miláčcích. To snad není pravda! Už toho bylo dost! V uplynulých pěti letech držela jazyk za zuby a ani necekla. Vždycky byla taková, dokonce už jako dítě.

Nesmělá, tichá dívka, s nosem věčně zabořeným v knihách, doufající, že si jí nikdo nevšimne. Nebylo to ani tak tím, že by byla nespolečenská, bavila se ráda. Bylo to spíš tím, že byla velká bábovka. Když si ji ostatní děti vzaly na mušku a utahovaly si z ní nebo ji sekýrovaly, vždycky se stáhla sama do sebe a nebyla schopná se bránit. Tenhle zlozvyk jí vydržel až do dospělosti.

S krasavci jako Jason to bylo ještě horší. Havraní vlasy, pomněnkové oči a vyrýsované tělo ji uváděly do rozpaků. Stačilo, aby se na takového frajírka jenom podívala, a připadala si jako naprostý idiot.

A bezohlední lidé jí vadili nejvíc, možná proto, že se nikdy nenačila, jak s nimi jednat. Když načapala svoji spolubydlící Angelu, jak jí krade poznámky z přednášek, jídlo a peníze, co udělala? Počkala do dvou do rána, kdy bylo jisté, že už Angela spí, vrátila se domů, co nejrychleji se sbalila a vzala roha, dřív než se Angela ráno vzbudila.

A podobně to vypadalo i s tou hrstkou kluků, se kterými se jí poštěstilo chodit a kteří ji jen využívali. Místo aby je pustila k vodě, což měla udělat, uzavřela se radši do sebe, protože věděla, že je brzo začne nudit a nechají ji sami. Jo, byla bábovka. Což byl taky jediný důvod, proč mohl Jason Bradford v uplynulých pěti letech zajít se svým chováním tak daleko. Ale s tím už je konec! Ty kytky jsou poslední kapka! Cibulky tulipánů jí dala babička z vlastní zahrádky, když Haley dům koupila, a ona je opravdu zbožňovala.

Takže vyběhla z domu, a když zmerčila srolovanou hadici, vmžiku se rozhodla jednat. Vyřídí to tady a teď. Doba, kdy dělala ostatním blbce, je nenávratně pryč!



„Co se to sakra děje?“

Jason rychle vyskočil, když ho zasáhl proud ledové vody.

Nevěděl, co uvidí, až se otočí, ale rozhodně nečekal svou utáplou sousedku a kolegyni, jak na něj míří dlouhou hadicí. Určitě se zbláznila!

„Táhni od mých tulipánů,“ nakázala mu přísným hlasem, který ho překvapil.

Neubráníl se, aby se na ni neusmál. Přijde mu tak roztomilá, jak tu stojí s dlouhými měděnými vlasy staženými do culíku, se zelenýma očima, ze kterých srší blesky, schovanými za širokými obroučkami brýlí. Vážně jí to sekne a v tom upnutém černém tričku s nápisem „Nerd“ na drobném poprsí vypadá i docela sexy. Jeho pohled se svezl na roztomilé šortčky, které odhalovaly krátké, ale moc hezké, opálené nohy. Opravdu moc pěkné.

Samozřejmě věděl, že jeho tichá sousedka je pěkná samička. To bylo to první, čeho si všiml, hned jak se přistěhoval. A taky toho, že je nesmělá, roztržitá a věčně vyplašená. Ještě teď sebou trhl, když si na ten den vzpomněl. Po pěti hodinách cesty a třech energetických zoufale potřeboval na záchod. Jenže realitní makléřka nenechala klíče na smluveném místě, a tak to musel vymyslet jinak, buď to pustit do nohavice, nebo pokropit strom. Nakonec zvolil strom, který zalavil pořádnou dávkou recyklované koly.

Haley mu ani nedala příležitost, aby jí to vysvětlil nebo se omluvil. Jen co ho uviděla, celá zrudla a utekla domů. Od té doby se mu vyhýbala na sto honů. Když na ni zamával nebo ji pozdravil, jen něco zamumlala nebo dělala, že ho nevidí. Když on nebo někdo z jeho kámošů rozbil nebo zničil něco jejího, neřekla ani slovo. Klidně se na to mohl vykašlat a ta rozbitá okna a prostěradla pocákaná od paintballových barev nezaplatit, ale zas takový kretén nebyl. Věděl, že sama si nikdy o nic neřekne, takže po každém průšvihy vždycky hned zavolať opraváře a napravit všechno, co natropil. Kdyby se snažil využít situace, cítil by se ještě hůř.

Vždycky mu vadilo, že se Haley nedokáže ozvat. Nevzpomínal si, že by ho někdy někdo tak rychle a takovou mírou nesnášel. Ať dělal cokoli, Haley s ním stejně nechtěla mluvit. Sakra, kdyby ho tenkrát kopla do zadku nebo na něj aspoň zavolala policajty jako ostatní sousedi, nebo si stěžovala u ředitele jako spousta jeho kolegů. Ale ona nikdy ani nepodepsala žádnou z té hromady petic, které ho měly donutit, aby se přestěhoval. Pokaždé si je pozorně přečetl, ale její podpis tam nenašel.

Neměl v úmyslu být za blbce. Prostě se mu to stávalo. Všichni to chápali a brali ho takového, jaký je. Možná proto, že i když byl trouba, byl k zulíbání... teda většinou.

Ale i když teď byl potěšený, že se Haley uráčila vzít ho na milost a mluvit s ním, byl taky vytočený, že tu stojí ve dvaceti stupních ve své

oblíbené košili a khaki šortkách úplně promočený. Jenže zřejmě nevyskočil a neuhnul dost rychle, protože ho pokropila znovu.

„Zbláznila ses nebo co?“ vyjel na ni.

Zamávala na něj hadicí, aby mu naznačila, že se má dát na ústup. „Vypadni z mého záhonu... Hned.“

„Tvýho záhonu?“

„Jo, mého záhonu!“ Následovala další krátká sprcha. „Ty kytky jsem tady zasadila před pěti lety, ještě než ses sem nastěhoval!“

Jason si nervózně pročísl rozčuchané vlasy. „Tak to sis měla nejdřív zkontrolovat hranici mezi našimi pozemky, než jsi promarnila čas sázením!“ vyštěkl na ni.

Oči se jí vzteky zúžily na štěrbininky. „Ten záhon je na mém pozemku!“

„To si nemyslím, zlato. Jdi se podívat do smlouvy, jestli mi nevěříš. Ten záhon je stoprocentně na mém pozemku,“ řekl neurvale. Ukázal směrem k půlmetrovému pruhu mezi jejich domy, kde se nacházel záhon sahající až k velkému dřevěnému plotu, který začínal na rohu jejího domu, pokračoval za něj, a odděloval tak jejich dvorky. „Patří ti jen desetacentimetrovej pruh od domovní zdi. Tvůj pozemek končí pět centimetrů před *mým* záhonem! Proto ten plaňkovej plot začíná u tvýho domu, a ne na druhý straně záhonu!“

Pozoroval, jak zírá na malý prostor mezi jejich domy. Ať je postavil kdokoli, byl to pěkný blb. Obě ložnice jsou od sebe ani ne půl metru. Mezi ostatními domy v sousedství je přitom mezera aspoň devět metrů. Jejich nachlup stejně navržené domy tak neposkytují žádné soukromí. Nezbylo mu než postavit svou velkou postel hned k oknu, odkud vidí Haley přímo do ložnice. Přestěhovat se do vedlejšího pokoje nepřipadalo v úvahu, protože tam by se postel nevešla.

Bylo zvláštní spát půl metru od ženy, pro kterou nic neznamenal. Přes léto ani jeden z nich neotvíral okna, dokud oba nepadali vedrem. A že by si k sobě přivedl nějakou holku, už vůbec nepřipadalo v úvahu. Nikdy nepatřil mezi exhibicionisty, aby se vyžíval v milování na veřejnosti, a užívat si s někým u sebe v posteli by jako veřejné představení určitě působilo.

Ačkoli se snažil vtlouct si do hlavy, že každý z nich má svůj vlastní dům a že je dělí víc než jen pitomý záhon, holku si k sobě prostě přivést nedokázal. Vlastně to nedělal ani dřív. Nikdy si žádnou ženu

domů nepozval. To bylo jedno z hlavních pravidel jeho vztahů. Ženské za ním chodily, jenom když si na něm chtěly vylít zlost po rozchodu, ale i tak je nechal stát za dveřmi.

Jako dospělý ještě nikdy s žádnou ženou postel nesdílel. Vždycky mu to přišlo moc intimní a vysílalo to špatný signál. Párkrát po rychlovce u nějaké ženy v posteli zůstal, ale vždycky se ukázalo, že to byla velká chyba. Všechny měly nutkání ho neustále objímat a pokládaly mu otázky, které ho děsily: „Na co myslíš?“, „Miluješ mě?“, „Co bude dál?“, „Proč mi pořád říkáš jménem moje sestry?“, nebo jeho oblíbenou: „Přemýšlím, jaký asi budou naše děti. Ty taky?“ Ne, nejlepší je mít sex v domě dotyčné, v hotelovém pokoji nebo ještě lépe na zadní sedačce auta.

Díkybohu, že to jeho sousedka má nejspíš stejně. Hrozí se představy, že by ho vzbudilo hekání a sténání nějakého chlapa. S jeho štěstím by se mu tyhle zvuky vloudily i do snu a nechce ani domýšlet, jak by to mohlo dopadnout. K tomu ale naštěstí nikdy nedošlo, jinak by spal radši na gauči.

Ne že by o jeho sousedku neměli chlapi zájem. Pár zoufalců, co kolem ní v uplynulých pěti letech poletovalo, už viděl. Ale nesahali jí ani po kotníky, alespoň vzhledem ne. Ze své zkušenosti i od pohledu může říct, že to všechno byli pěkní blbci. On sám taky není žádný princ na bílém koni, to ani v nejmenším, ale za to, jak se k ní chovali, by jim nejradši jednu vrazil. Nikdy ji ale nenapadli, jinak by ty zmetky zabil. On sám by ženu nikdy neuhodil. No, prostě mu přišlo, že ji využívali nebo se k ní prostě celkově nechovali dobře.

Haley si pohledem změřila plot a pak zbývající kus záhonu. S hlasitým povzdechem řekla: „Dobře. Jestli jsem se spletla, tak se omlouvám, ale na poslední záhon jsem zasadila tulipány z babiččiny zahrádky.“

S úlevou přikývl a byl rád, že se to vyjasnilo. Ty zatracené kytky jsou venku a právě včas. Další takovou noc už prožít nechce.

„Přesadím je holt na svůj deseticentimetrovej záhonek,“ oznámila mu Haley.

Zděšeně vyvalil oči. „To teda nepřesadíš!“

Kapitola 2

Haley nevěřicně vytřeštila oči, když se Jason vrhl na kytky a začal je cupovat jako smyslů zbavený.

„Přestaň!“

Nevěnoval jí pozornost a nepřestával rvát tulipány ze země. Dával si záležet, aby je trhal i s cibulkami. Házet je daleko na svůj pozemek, aby se jich Haley nemohla zmocnit a zasadit je zpátky.

Haley stiskla trysku hadice a zasáhla ho dalším přívalem ledové vody. Nezdálo se však, že by ho to vyvedlo z míry, a dál pokračoval v plenění květinového záhonu.

„Přestaň! Prosím tě, přestaň!“ křičela, ale on nepřestal. Jen zpomalil, když se dostal až k úzkému pásu země mezi jejich domy.

Jason se musel narovnat, aby se do té štěrbině vůbec vešel. Aspoň že na něj Haley přestala vrískat. Je duben a oni se nacházejí v Nové Anglii, kde teď sice jasně svítí slunce, ale fouká studený vítr. Otřásl se a natáhl se pro další hrst tulipánů, když vtom mu cosi sevřelo kotníky.

„Co to sakra je-e?!“ Ztratil rovnováhu a spadl obličejem přímo do hustého nánosů bahna, které Haley svou sprchou vytvořila. Než se stačil vyškrábat na nohy, skočila mu Haley na záda, aby se dostala k těm zpropadeným kytkám.

Její drobná postava jí přišla jenom vhod. Přelezla hbitě přes Jasona a začala rukama vyhrabávat tolik tulipánů, kolik jen mohla, a laskyplně, ale rychle je skládala ke zdi svého domu.

„Hele! Dost!“ okřikl ji Jason a naklonil se přes ni, aby jí zadržel ruce.

„Slez ze mě!“ odsekla Haley a začala vydloubávat tulipány ještě rychleji.

„Nebyl bych na tobě, kdybys ty nebyla na mém pozemku!“

Rozmáchla se loktem dozadu, aby ho ze sebe shodila. Vztekla supěl a nadával, jak se přes ni škrábal, až ji celou zalehl. Najednou pod ním

ztuhla. Využil jejího ohromení, popadl co nejvíc tulipánů, vyrval je ze země a poslepu je hodil přes rameno za sebe.

„Řekla jsem slez ze mě, ne rozmačkej mě!“ vyštěkla Haley. Jediné, co může udělat, je snažit se zklidnit dech. Nebo začne hyperventilovat a omdlí. O tom není pochyb. Vždyť se po ní taky válí chlap jako hora!

Její smysly byly příliš zaměstnané, než aby se dokázala soustředit. Jediné, na co dokázala myslet, bylo, jak se jí jeho vypracované břišní svaly tisknou na záda. Najednou jí tělem projelo zachvění, které nemělo nic společného se studenou vodou, co jí pomalu prosakovala skrz oblečení.

Vtom jí to došlo. „Doufám, že to není to, co si myslím!“ procedila mezi sevřenými zuby.

„To není.“ Ale bylo. „Jen si nefandi, holčičko,“ ucedil a snažil se o ni netřít ani na ni netlačit. Sám byl trochu zaskočený. Ne že by měl někdy problém s tím, že by se mu nepostavil. To neměl. I když poslední dobou neměl o sex zrovna valný zájem. Sakra, nemůže si vzpomenout, kdy si to naposledy s někým rozdal, což je samo o sobě trochu k pláči.

Ještě jednou zkusil, s nevelkým úspěchem, vytrhnout víc kytek. Zdá se, že ji to dostatečně rozptýlilo od toho, jak se tiskne rozkrokem na její hezký zadeček. Přitulil se k jejímu krku, zavřel oči a pomalu nasál její vůni. Vypadalo to, že si toho nevšimla, a tak to udělal ještě jednou. Přísahal by, že voní po ostružinách se šlehačkou. Pro chlapa jako on to je k zbláznění.

Otráveně zabrbkala: „Nevím, co máš za problém. Udělala jsem chybu, že jsem je zasadila na tvůj pozemek a omlouvám se. Tak mě je nech přesadit o kousek dál a všechno bude v pohodě.“

Tím ho vytrhla ze zasnění. „Ne!“ Natáhl se přes ni a začal znovu rvát tulipány ze země. Lapala po dechu a nadávala, jak se snažila vysvobodit z jeho sevření, aby jich zachránila co možná nejvíc. Jason ale kopíroval všechny její pohyby a vytácel ji čím dál víc.

„Seš kretén! Chci svoje cibulky!“ vypískla a snažila se nerozbrečet. Jsou to cibulky od babičky. Děda je babičce koupil po válce, aby tak oslavil jejich první úspěch v podnikání.

„Ne, nebudeš je tu sázet! Musí pryč!“ vyjel na ni a škubal kytky ještě rychleji.

„Proč?“ zeptala se a brada se jí třásla, jak měla na krajíčku. „Nerozumím ti! Vůbec se o svou zahradu nestaráš. Tak proč teď řešíš, jestli jsou ty kytky tady, nebo o kousek dál? Nic ti nedělají!“

„To teda dělají!“ odsekl a pomyslel na všechna místa na zádech a krku, která ho bezustání pálí.

Výsměšně se usklíbla. „Jsou to jenom kytky. Co udělaly, že se chováš takhle příšerně?“ Vtom u ucha zaslechla bzukot a bezděčně se po hmyzu ohnala rukou.

„Včela!“ vykřikl a snažil se z ní slézt, ale nemohl. Jeho velké tělo se zaklínilo mezi domy.

„Ano, to je včela,“ zopakovala pomalu, jako by mluvila s dítětem.

Zasténal, jak se snažil vysvobodit z nepříjemné pozice. Když se mu to nedařilo, zkoušel se protlačit zpátky. Jednou rukou ji objal kolem pasu a táhl ji s sebou.

„Dej ty pracky pryč!“

„Je tu sakra včelí hnízdo a my jsme v něm právě rozdráždily všechny včely!“ křikl a usilovně se je oba snažil dostat pryč.

Haley se podívala před sebe a vykulila oči. Ano, nekecá, půl metru před ní je zemní hnízdo, ve kterém to nebezpečně vře. Žlutá tělíčka se začínají rojit přímo nad hnízdem. Za chvíli se dostanou až k nim.

„Pohni se!“

„Nemůžu!“

Haley zaťala zuby a zády se do něj ze všech sil opřela. Tiše jí zasténal do ucha, ale dál se snažil z té pasti vycouvat. Haley se zhoupla dopředu a pak znovu dozadu a znovu. Každý pohyb doprovázelo jeho zasténání a pár získaných centimetrů.

„Ještě jednou!“ procedil mezi zuby.

Zhoupla se dopředu, a když přirážela tentokrát, zatlačila rameny a zase ho trochu posunula. Jason toho momentu využil a vytáhl je oba ven. S paží ovinutou kolem jejího pasu ji vlekl od hnízda pryč.

„Začínají se rojit!“ vykřikla Haley.

„Kurňa!“ Jason se kolem sebe polekaně rozhlížel a hledal bezpečné místo, kam by se mohli schovat.

„Ke mně domů!“ zakřičela, když bzučení zesílilo, a divoce šermovala rukama směrem ke vchodovým dveřím.

„Dobřej nápad,“ pochválil ji, načež se rozběhl k domu a táhl ji za sebou. Bzučení bylo stále hlasitější, jak kolem nich začínal kroužit roj. Když přiběhli k domu, rychle otevřel a v duchu Haley děkoval, že nezamkla. Vřítíli se dovnitř a zabouchli za sebou.

„Jsou tady včely!“ vykřikla Haley a ukazovala na včely, které za nimi vlétly dovnitř.

Rychle ji pustil, popadl dva časopisy z hromady na servírovacím stolku a jeden jí hodil. Beze slova časopisy srolovali a začali bojovat asi s tuctem včel, kterým se podařilo vniknout dovnitř. Žádný z nich nepromluvil, dokud všechny nepobili.

„Pět nocí... plných... včelích... štípnutí,“ vysvětloval Jason, zatímco se snažil popadnout dech.

„Věděls, že tam jsou včely, a stejně jsi ty tulipány trhal?“ zeptala se nevěřičně Haley. Babička ji to naučila dobře. Se zemiím hnízdem si není radno zahrávat. Může se zdát malé jako čtvrták, ale ve skutečnosti být klidně i několik desítek centimetrů široké, což člověk většínou zjistí, až když je pozdě.

Jason ukázal ke svému domu: „Snažil jsem se je zabít.“

Užasle zakroutila hlavou. Věděl, že tam je včelí hnízdo, a neřekl jí o tom? Musel přece vidět, že záhon skoro každý víkend okopává.

„Proč jsi mi neřekl, že je tam včelí hnízdo? Víš, že na tom záhonu pracuju,“ vyčetla mu a ze všech sil se snažila nepropadnout hysterii. Ty včely je mohly klidně zabít!

„Já jsem ti to řekl!“

„To teda neřekl!“

Ostentativně zamáchal rukama ve vzduchu: „Snažil jsem se ti to říct už několik týdnů, ale kdykoliv jsem se k tobě přiblížil, uteklas!“

Užuž otvírala pusku, aby mu začala oponovat, ale pak ji zase rychle zavřela a zašklebila se. Má pravdu, tohle udělala vždycky, když se objevil někde poblíž. „Aha,“ hlesla nakonec.

„Jo, aha,“ odpověděl. Pak vykoukl z okna a zabručel: „Ještě pořád se rojí.“

Haley si povzdychla: „Ty jen tak nepřestanou, budou nás otravovat ještě několik hodin. Musíme zavolat nějakého odborníka, co si s nima poradí.“



Je hrozně promrzlý. Promočený na kost a nezdá se, že by měl v dohledné době možnost dostat se k sobě domů, aby se převlékl. Normálně by se svlékl do trenek, ale Haley kolem něj neustále poletuje a on nechce,

aby ji z něj trefil šlak. Podíval se na její čistou a patrně velmi dobře opečovávanou dřevěnou podlahu a škulbl sebou.

„Krucí, možná bych měl vylézt zadním vchodem a osušit se,“ řekl a otočil se, aby se podíval vedle do kuchyně. Pokrčil čelo, když uviděl, jak se začínají zatmívat okna.

„Myslím, že to nějakou dobu potrvá,“ řekla slabým hlasem Haley a mnula si přitom čelo. „Tak si skoč klidně do sprchy tady a já ti zatím zkusím najít něco na sebe. A zavolám nějakému deratizátorovi včel.“

„Jestli ti to nevadí,“ řekl a doufal, že si to Haley nerozmyslí. Mrznou mu koule. Kurňa, klidně by se teď navlékl i do dámských šatů, aby se zahřál.

Haley nepřítomně zavrtěla hlavou a dál sledovala včely rojící se na dvorku. „Nevadí, ukážu ti, kde je koupelna.“

Za deset minut se Jason konečně přestal třást zimou a začal si sprchu užívat. Ještě nikdy mu teplá voda nepřišla tak skvělá. Tohle je ta nejlepší sprcha, jakou kdy zažil. Ještěže jeho nesmělá sousedka dává v životě přednost obyčejným věcem, jako je kostka mýdla, před převoněnými drahými serepetičkami, které nikdy pořádně nepění a po kterých má vždycky akorát vyrážku. Taky se mu líbí, že koupelna vypadá jako koupelna a není od podlahy ke stropu ověšená krajkou a kosmetikou. Takovou koupelnu by mohl klidně používat i chlap, aniž by se musel strachovat, že jeho mužství utrpí nějakou újmu.

Právě si oblékal tričko, které mu Haley dala, když uslyšel křik: „Ne! Nedělej to!“

Ve vteřině vyrazil z koupelny a běžel za ní, připravený zabít každého, kdo by se jí snažil ublížit.

Se sladkým úsměvem pronesla: „Bože, miluju tě.“

Obočí mu vylétlo až ke kořínkům vlasů a srdce se mu rozbušilo jako o závod. Sakra, tohle je horší, než si představoval. Nevyhýbala se mu celé ty roky proto, že se styděla. Ne, byla do něj zamilovaná! *Krucí*. To je trapas, zvlášť když tu s ní má být uvězněný, dokud nedorazí deratizátor. Snad tu bude brzy.

Hodně brzy.

Otevřel pus a chtěl něco říct, aby tu trapnou situaci prolomil, ale to už ho netrpělivě odháněla z cesty měchačkou upatlanou od těsta. Couvl a zamračil se. Ještě aby ho umazala! Bože, co je to za hysterku, že mu v jednu chvíli vyznává lásku a v druhou mu ukazuje, aby jí šel z cesty?

„Nikdy se nestav mezi mě a muže, kterýho miluju,“ řekla a vytrhla ho tím ze zamyšlení.

Jason sledoval její pohled a vyprskl smíchy. „Derek Jeter?“

Zamračila se. Kde bere tu drzost zpochybňovat její čistou lásku? „Samozřejmě.“

Rozchechtal se. Sakra. Jak mu to mohlo uniknout? Má obrovskou televizi. Dokonce větší, než je ta jeho, a to už je něco, protože se svojí televizí se opravdu rozšoupl.

„To je telka jako hrom, pro takovýho drobka, jako jsi ty,“ škádlil ji.

„No, a jak jinak bych se asi koukala na oblíbený zápasy a měla přitom pocit, že jsem na stadionu?“ opáčila. „Navíc takhle na svýho budoucího manžela vidím líp.“

„A on už o tom ví?“ zeptal se a podíval se zpátky na ni.

Udělala rozkošný obličej a zamrkala. „Ještě ne, ale já si počkám,“ prohlásila s úsměvem a její výraz se vmžiku proměnil z rozkošného v naprosto odzbrojující.

Sakra.

Nemotorně přešlapoval na místě, zatímco ona fascinovaně sledovala zápas.

„Jsi fanoušek Red Sox?“ zeptala se najednou.

„To teda fakt nejsem!“ Její otázka se ho dotkla. To, že bydlí v revíru Red Sox, ještě neznamená, že je zrádce! Yankeeové jsou jeho první a taky poslední láska.

S úlevou si oddychla. „Díkybohu.“ Naposledy zalétla pohledem k televizi a vrátila se ke kuchyňské lince, kde, jak si pobaveně všiml, měla další malou obrazovku, na které běžel rozehraný zápas. Tahle ženská Yankees opravdu miluje, nebo aspoň jednoho z nich.

Proč sakra ženské na Dereka Jetera tolik letí?

Na chvíli se rozhlédl kolem sebe. Ty proklaté včely nepřestávaly bzučet a zatmívaly všechna okna, ale jeho pozornost upoutalo něco jiného. Zdi pokoje byly oblepené plakáty Yankees. Už ho ani nepřekvapilo, když hned nad televizí objevil podepsanou fotku Dereka Jetera.

„Vypadá to, že tu budeme muset zůstat do setmění,“ řekla, a obrátila tím jeho pozornost zpátky ke kuchyni. „Deratizátor říkal, že je třeba počkat, až se včely zase uklidní, a to prý bude až po západu slunce. Pak přijde, postříká je a pokusí se hnízdo odstranit.“

Jason si prsty pročísl mokré vlasy a povzdychl si: „Tak to se mnou asi budeš muset ještě nějakou chvíli vydržet.“

Pokřčila rameny: „To je v pohodě. Běží dobrej zápas, to nás zabaví.“

„To je fakt,“ souhlasil.

„Dělám domácí pizzu. Doufám, že ti to nevadí. Chtěla jsem ji objednat a sníst ji při zápase, ale s těmi včelami kolem...“ nedořekla a pokrčila rameny.

„Ne, zní to skvěle. Promiň, že otravuju.“ Cítil se jako pitomec. Tahle holka se mu pět let klidí z cesty a teď je matka příroda svede dohromady.

„Neotravuješ,“ ubezpečila ho, ale Jason měl pocit, že kecá.

Nikdy předtím s ním čas trávit nechtěla. Kdykoli se k ní v práci přiblížil nebo si vedle ní sedl, hned si našla nějakou výmluvu, aby se mohla zdechnout. A teď s ním musí být zavřená ve svém vlastním domě. Nemůže z toho mít velkou radost. Zadíval se na televizi, když vtom Haley zasněně vzdychla. A za chvíli znovu. Musí být myšlenkami někde úplně jinde.

„Pivo?“

„Co?“ zeptal se trochu zmatený.

„Pivo,“ zopakovala a ukázala směrem k lednici, aniž by odtrhla oči od televize.

„Jo tak,“ řekl, usmál se a šel z lednice vytáhnout dvě lahve. Jednu jí podal. Se zamumláním mu poděkovala a prohodila pár nevybíravých slov na účet jednoho z hráčů.

Jason se opřel zády o gauč a díval se. I když popravdě ne na zápas, ale na Haley, jak vaří a hlasitě hru komentuje. Brzy mu bylo jasné, že pokud má být zelenina nakrájená a ne rozdrcená, což hrozilo pokaždé, když Haley naštvál rozhodčí, bude to za ni muset udělat sám.

Následujících šest hodin strávili tím, že spolu vařili, dívali se na zápas, jedli, smáli se, nadávali a ječeli na televizi. Pak se hodinu hádali s deratizátorem, který si řekl o nekřesťanské peníze, až se hádka opět stočila na baseball. Než se večer nachýlil ke konci, zdálo se, že se Haley přestala před Jasonem naprosto ostýchat a on byl blahem bez sebe, že si našel dalšího partáka. A navíc takového, který zná aktuální výsledky, aniž by si je pletl nebo si je musel vyhledávat. Na rozdíl od některých jeho kamarádů, o kterých by radši pomlčel. A bonus k tomu? Byla neskutečně sexy.

Kapitola 3

„Jsem správně na Long Point Road číslo 32?“ zeptal se malý udělaný chlap, který páchl, jako by se vykoupal ve vaně levné kolínské a česneku, když vystoupil z odřeného taurusu, který zaparkoval přímo před Haleyinou příjezdovou cestou, čímž ji zatarasil.

Jindy by Jason takového pitomce ignoroval nebo by na něj letmo kývl a dál si hleděl svého, tedy pokračoval ve vyndávání soudku piva ze zadní sedačky auta, ale dneska ne. Dneska měl v plánu prokázat své nesmělé sousedce a kolegyni laskavost. Po včerejšku si byl jistý, že ji tím nevytočí ani jí nezavdá důvod, aby se mu dál vyhýbala.

Dobře, možná si nebyl jistý stoprocentně, ale nemohl si prostě pomoci. A už teprve ne, když ten debil vytáhl z kapsy kondom a spiklecky na Jasona mrkl.

Sakra.

V tu chvíli mu bylo úplně jedno, jestli kolem něj Haley zase bude chodit obloukem a nastolí mezi nimi přísný zákaz styku. Rozhodl se, že ji toho kretěna zbaví.

„Nejsi tady za Haley, že ne?“ zeptal se, když konečně vytáhl soudek z auta a postavil ho na zem.

Chlapík se zamračil. „Jo, jsem, proč?“

Jason se trochu ošil a ohlédl se na Haleyin dům, aby se ujistil, že je nepozoruje.

„Fakt si nemyslím, že je to dobrej nápad,“ zamumlal.

„Proč ne?“

Jason se na něj tázavě podíval, jako by se ptal, jestli si z něj nedělá legraci, a měl co dělat, aby se nerozesmál, protože chlápek najednou znervózněl.

„Určitě o tom víš...“ řekl a konec věty záměrně spolkl.

„No, moc toho o ní nevím, dohodil mě ji kámoš,“ odpověděl muž a nejspíše pohlédl směrem k Haleyinu domu. Nepohnula se právě záclona?